

דובי הקטן ומשימה של פיל

"על מה אתה מהרהר כל כך, בני הדוב?" שאל אבא דוב, כשראה את דובי הקטן היושב על סף הבית, ראשו נתמך בכפותיו ולא אומר כלום. "חשבתיו" ענה דובי הקטן "איך ניתן לעזור לכלבי המים."

"לא ידעתי שכלבי המים זקוקים לעזרה" אמר אבא דוב.

"הייתי רוצה שהשבילים שלהם יהיו ישרים יותר" המשיך דובי הקטן "אהבתי את כלבי המים עוד מהימים של מחנה הקיץ שעשינו בקרבתם. אתה זוכר איך מצאתי את התינוק שלהם והבאתי אליהם, ואחר כך גלשנו יחד אתם במשך כל אחר-הצהריים? מאז אהבתי את כלבי המים. חבל שרגליהם קצרות כל כך וגופיהם כבדים. אבא כלב המים סיפר לי שהם עוברים כל סתיו מברוקסיד, שם הם חיים, דרך הג'ונגל ועד לנחל שלנו, ושזו דרך קשה מאוד עבורם. הדרך מובילה בין גבעות

קטנות ומעל גדמי עצים ובולי עצים נפולים, וזו דרך כל כך סבוכה ומפותלת."
דובי הקטן לא יכול היה לשבת בשקט כשדיבר על צרות של חבריו, ואבא דוב לא התאפק וצחק כשראה אותו מדלג סביב.

"מישהו חייב להכין להם דרך ישרה" אמר דובי הקטן "אולי תעשו זאת אתם, אתה ואמא? הייתי מאוד רוצה בכך."

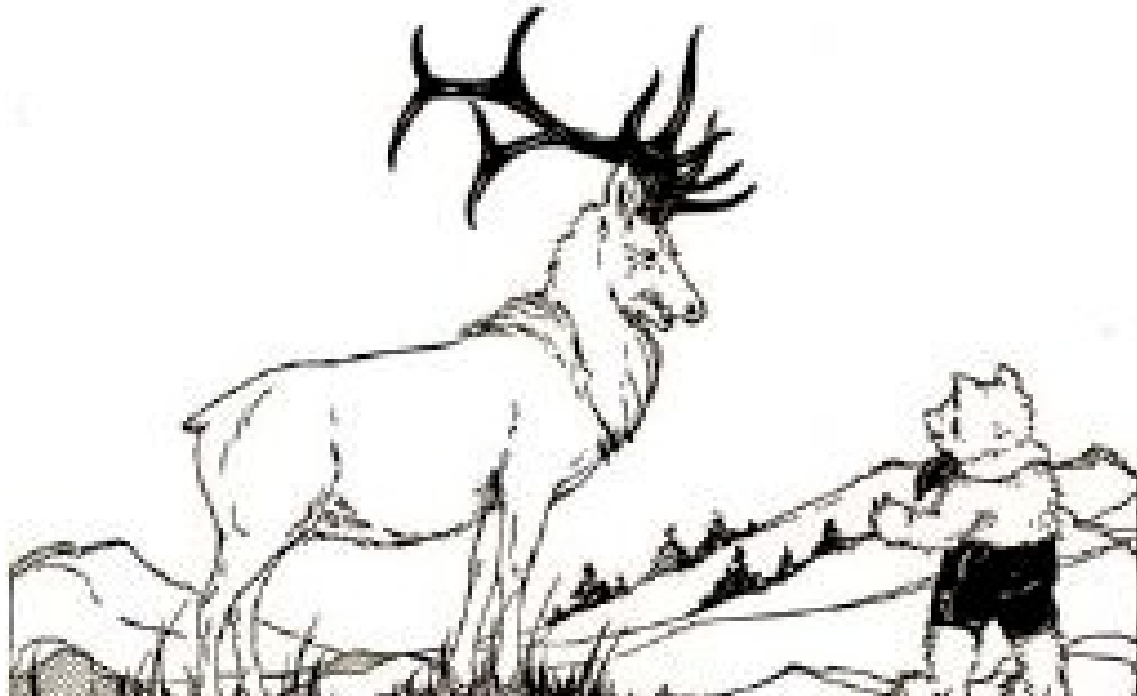
אבא דוב הופתע כל כך שלא ידע מה להשיב לבנו. ודובי הקטן המשיך בלי להמתין לתשובה "אבל אתם בוודאי עסוקים מדי. אז מי יכין להם דרך ישרה?"

"אולי תדבר עם סלי הבונה" הציע אבא דוב "יש להם עובדים חרוצים במשפחה, והם גם חיים קרוב לכלבי המים."

דובי הקטן הלך ישר לסלי הבונה, חברתו וסיפר לה איך כלבי המים חייבים לנוע כל סתיו. הוא הסביר לה שלקטנים שלהם, וגם לבוגרים, רגליים קצרות וגופים כבדים ושקשה להם ללכת דרך היערות, מעל ומתחת בולי העץ וגבעות, ודרך שבילים

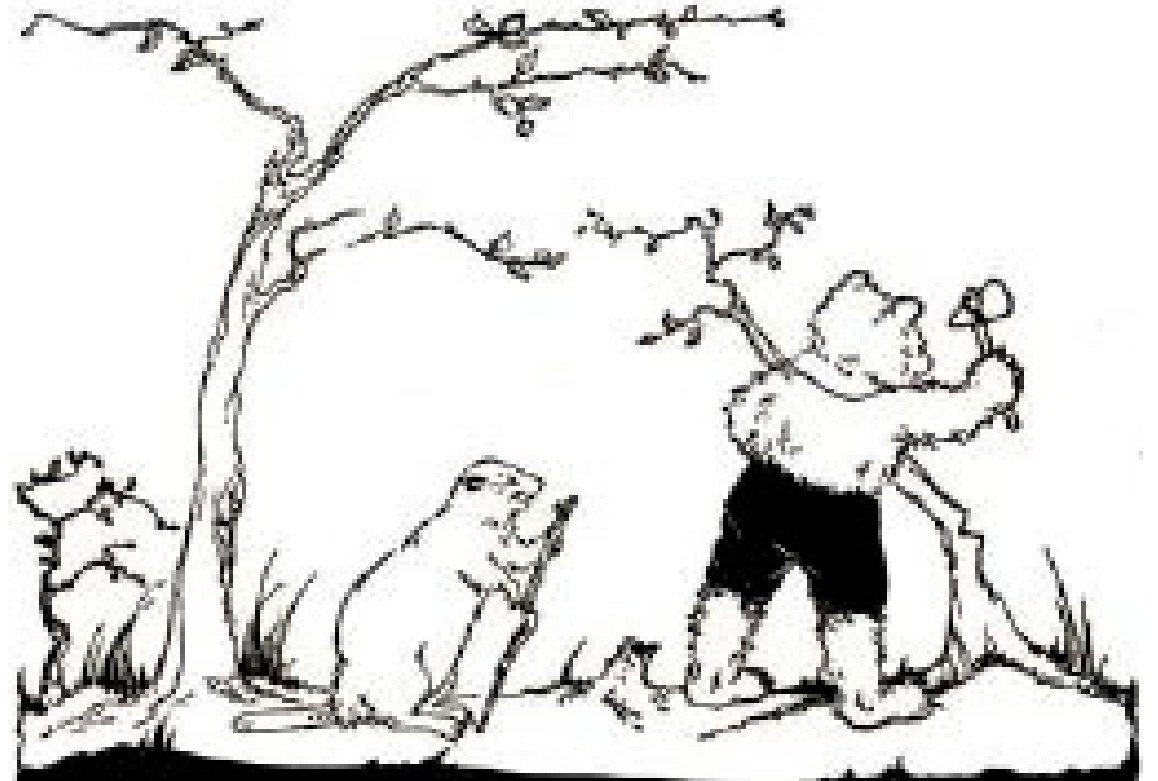
מפותלים.

"אז שיישארו בבית, כמו חיות אחרות" ענתה סלי הבונה. דבריה אכזבו את דובי הקטן למרות שאמרה זאת בקול נעים ובהיר. "אני חושבת

שכלבי המים הולכים הלוך וחזור רק להנאתם, ואנו הבונים עסוקים מדי כדי לטפל בבעיותיהם. למה שלא יישארו במים, שלשם הם שייכים?"

החבר הבא שממנו ביקש דובי הקטן עזרה היה סבא צבי, וזה צחק לרעיון. גם רוברט חתול-בר

חייך בצורה לא נעימה ואמר "לא אני, דובי הקטן, לא אני!" אף אחד מהשכנים שביער לא רצה לעזור ולהכין שבילים ישרים לכלבי המים. בסוף דובי הקטן לקח את גרזן האבן הקטן שלו ויצא לדרך.

"איפה תשחק היום?" שאלה אמא דובה. "לא אשחק היום ביער" ענה דובי הקטן בקול נמוך, כמו מבוגר "אלך ישר לסלע מערבי ואכין שביל ישר בשביל כלבי המים."

"הו!" קראה אמא דובה "זו משימה לפיל, ילדי הקטן! אינך צריך לקחת על עצמך מה שדובים גדולים לא יכולים לעשות! לך לשחק, דובי הקטן. אל.."

"תני לו לנסות לבצע את משימת הפיל הזו" הפסיק אותה אבא דוב "שינסה להתמודד אתה. רוץ בני הדוב, רוץ ועבוד!"

ודובי הקטן רץ דרך היער עד שהגיע לסלע המערבי ליד הנהל. שם הוא התחיל לחטוב "ווחק - ווחק - ווחק!" חתך את העצים הצעירים, וניקה שיחים קוצניים עם גרזן האבן הקטן שלו. הוא עבד כך שלושה ימים. כל השכנים התחילו לצחוק, ואפילו סלי הבונה ראתה שמאמצים שלו לא הועילו הרבה. אבל למחרת היא עזרה לו להוריד את עצי הערבה שליד הנהל וגם אבא הבונה הוריד עבורו כמה עצים. זה עודד את דובי הקטן והוא המשיך "ווחק -

ווחק - ווחק!" בגרזן לעשות שביל ישר לכלבי המים.
זו הייתה עבודה קשה. אמא דובה כמעט ובכתה
כשכך ראתה את בנה.

"כי" אמרה "זו משימה לפיל! והקטן הזה שלי, עם
הגרזן הקטן שלו, לא יוכל לבצע משימה של פיל!"
אבל בוקר אחד קרה פלא. דובי הקטן עבד כמו כל
יום ב"ווחק - ווחק - ווחק!" וחשב כל הזמן על ידידיו
כלבי המים, אך לא הצליח במיוחד לחטוב עצים
רבים ולהזיז בולי עץ שבדרך. אך פתאום שמע
אותו פיל. כן פיל מאולף, שברח מהקרקס. דובי
הקטן עוד אף פעם בחייו לא ראה פיל, וכשבעל-חי
זה בא ברעש גדול דרך היער ושאל "מה קורה
כאן?", דובי הקטן לא פחד בכלל, כי פניו של הפיל
היו ידידותיים כל כך.

דובי הקטן הסביר מיד לפיל מה הוא מתכוון
לעשות, וכשהפיל ראה את הגרזן הקטן שלו הוא
התחיל לצחוק וצחק, צחק וצחק, נראה היה שלא
יפסיק לצחוק. אך אחר כך עצר, ליטף את דובי
הקטן בחדקו ואמר "כל הכבוד! אבל עכשיו אעזור
לך לסיים את המשימה."

השכנים מהיער ועוד משפחות עם הקטנים שלהן,
כולם שרים בשמחה, יחד עם שלושת הדובים

"טא-דה-דום, טא-דה-דום, טא-דה-דום

טא-דה-דום, טא-דה-דום, טא-דה-דום

טא-דה-דום

טא-דה-דום

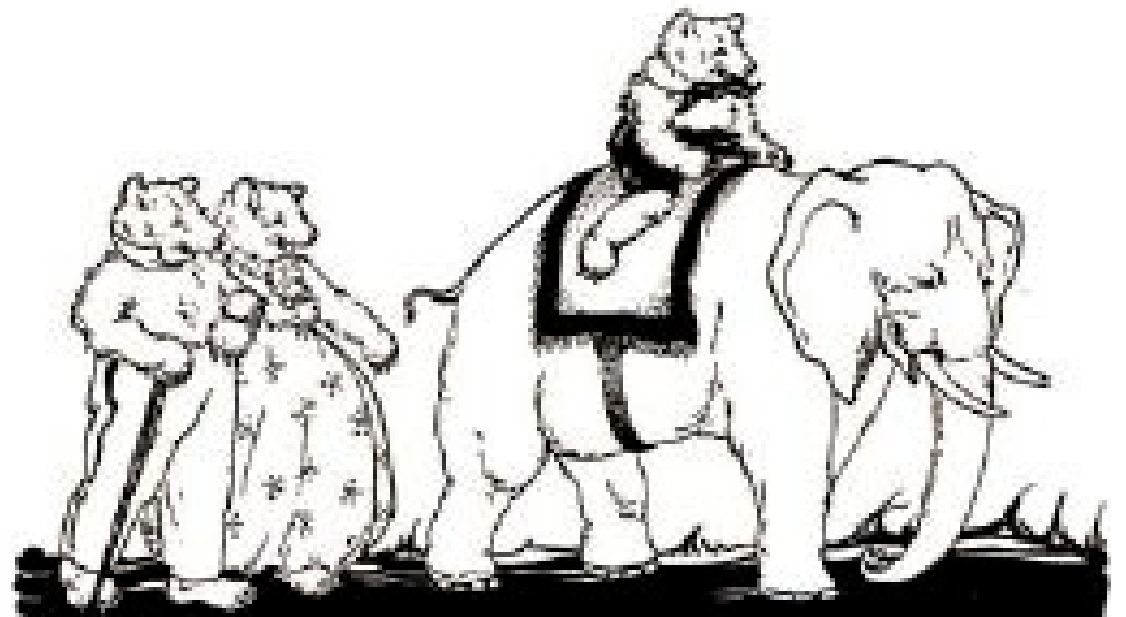
טא-דה-דום, טא-דה-דום, טא-דה-דום!"

אחר כך הפיל הוריד את דובי הקטן, בירך את כולם
והלך לו.

ודובי הקטן היה מאוד מרוצה, כי השכנים החליטו
להכין פיקניק ביער לכבוד המאורע, לשחק ולשיר.
הוא היה מאושר כי עכשיו לכלבי המים היה שביל
ישר וקצר, במקום דרך הליכה ארוכה בתוך
הג'ונגל.

גם אמא ואבא דובים היו מאושרים, כי ראו איזה בן
טוב-לב ועקשן-משימה יש להם.

ועזר! בחדק החזק שלו הוא הוציא מאדמה עצים
ושיחים, הזיז בולים ודרך שביל ישר מהסלע
המערבי ועד ברוקסיד. כל השכנים שמעו את
הרעש ובאו לראות מה קורה, וכשהשביל היה מוכן,

עשו תהלוכה, והלכו כולם מהסלע המערבי ועד
ברוקסיד ובחזרה.
בראש התהלוכה הלך הפיל, כשדובי הקטן יושב על
גבו, ואחריו אבא ואמא דובים. אחריהם בזוגות כל